

HALADÁS

**VASÜTI
SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP**
A MISKOLCZI MAV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre ... .. 8 korona
Fél évre ... .. 4 korona
Negyed évre ... .. 2 korona

Szerkesztőség:
Miskolcz, Mindszent-utca 4. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre ... .. 14— kor.
Fél évre ... .. 7— kor.
Negyed évre ... .. 3-50 kor.

A balesetbiztosítás (18-től 60 éves korig) a »Nemzeti balesetbiztosító részv. társ.-nál 3000 koronára halál esetre és 3000 koronára állandó munkaképtelenség esetére szól.

Halottak estéjén.

Miskolcz, 1903. október 31.

(—s—ó—) A holnapi ünnep estéjét a keresztény világ az elhunytak emlékezetének szenteli.

Mindenki felkeresi az ő szeretteinek sírhalmát s a leg-gazdagabbtól a legszegényebbig kiki tehetségéhez mérten igyekszik feldiszíteni, virággal elhalmozni, kivilágítani azt a sírhalmot, a mely alatt azok nyugosznak, a kikhez a rokoni, a baráti szeretet kötelékei fűzték s megállva a sírhant mellett, bánatos kegyelettel gondol vissza azon időkre, a melyeket a megboldogulttal töltött, azokra a napokra, a midőn még az élet viruló teljében láthatta maga körében azt, a ki most csendesen aludva várja a feltámadást.

A kegyeletes szeretetnek ezen a megható ünnepén mi is szeretettel emlékezünk vissza azokra a kartársakra, a kiket már a föld hideg göröngye takar, s a kiket részben a betegség vitt sírjukba, részben pedig künn a csatatéren, a szolgálatban érte őket a halál szele s mint szolgálati buzgóságuk áldozatai távoztak el hirtelen, váratlanul az élet szinteréről, tengernyi bánatot és szomorúságot hagyván maguk után szeretteik körében.

Kegyelettel emlékezünk meg róluk s szomorodott szívvel elmélkedünk sírjaik mellett az élet mulandósága felett.

Sokan közülök még ma egy éve életvidoran teljesítették hivatásukat, nem is sejtve, hogy egy év múlva már a sír rideg öle fogja őket elzárni az élettől, elválasztani mindazoktól, a kiket szerettek, s a kik őket szerették.

A mulandóság érzete kettős erővel támadt fel bennünk a kegyeletes estén, élénken figyelmeztetve mindnyájunkat arra, hogy úgy intézzük életünket, úgy csináljuk számadásainkat, hogy ha bármely perczen is el kellene költöz-

nünk az élet küzdteréről, rendezett viszonyokat hagyjunk hátra azok számára, a kiknek fentartásáról ez életben gondolnunk kellett.

A mulandóság e szomoru gondolatai között, az elmulás e tudatában járva a sírhantok között, mégis vigasztalást is merithetünk e szomoru helyen, vigasztalást abból a kegyeletből, a mely körülöttünk mindenfelé megnyilatkozik, s a mely biztosít bennünket arról, hogy a hozzátartozók, a barátok szeretete, emlékezete nem szűnik meg a halál után sem.

A miskolci vasutasok ezen a napon is megmutatják, hogy a nemes érzelmek helyet találnak mindenkor sziveikben s különös kegyelettel ünneplik meg drága halottaik emlékezetét.

Holnap ünnepli a miskolci altiszti kör az 1898. év január havában a balogfalvai vasuti összeütközésnél elszenesített három fűtő sírjára emelt diszes síremlékek felavatását. megmu-

tatván ezzel is, hogy sohasem fogja elfeledni azoknak a kartársaknak az emlékét, kik valósággal hősi halált szenvedtek szolgálatuk teljesítése közben.

Az ünnepélyről és annak sorrendjéről lapunk más helyén emlékezünk meg, de nem mulaszthatjuk el újból is a legnagyobb dicsérettel illetni az altiszti kört s derék vezetőségét ezért a kegyeletes ünnepélyért; nem mulaszthatjuk el dicsérettel említeni a miskolci máv. műhely dal- és önképzőkörét, a miért közreműködésével emeli az ünnep fényét.

A miskolci műhely is kegyelettel emlékezik meg e napon volt főnökéről, Prohászka felügyelőről, megkoszoruzván sírját s emlékbeszédben idézvé vissza érdemeit.

A kegyeletnek e szép képei vigasztalásznak a halál szomorú birodalmában, enyhítik az elmulás fájdalmas érzetét s gyógyító írként hatnak a gyászolók szomoru sziveire.

TÁRCZA.

Elmulás.

*Az elmulás így összel, megremegtet;
Am nem kesergek hulló lombjain:
Nem bánt soká a visszahozhatatlan,
Nem bánt soká, hogy tűnnek napjaim.*

*Talán mert meg nem változtat az élet,
S szívem megőrzé gyermekes hitet:
S az égről ez, ha néha tornyosulnak,
A gond felhőit gyorsan űzi szét.*

*Többet tehettem volna tán... De mindegy!
A tért másnak nyugodtan adom át:
Támadjanak nyomomban új remények,
S élvezze más is a harc mámorát.*

*Feledve mindent, élek a jelennek,
Miként a gyermek játszik boldogan,
S amint a szép nap tűn a láthatáron,
Sóhajtvá mondja: ah, már vége van!*

*Egy ily nap lesz majd képe életemnek,
Ha jó az alkony, szívem tán remeg:
Ah, vége, vége van már! Helyrehozni
Mit tán mulaszték, többé nem lehet!*

*De aztán, — mint a gyermek elpihenve, —
Fáradt lelkem a multon átsuhan:
S az eltűnt szép napokról álmodozva,
Elalszom, mindörökkre, boldogan...*

Béry Gyula.

A szép mama.

— Egy bábé elbeszélése a gyermekszobából. —

Irta: Vojtkó Pál.

Apa ma délelőtt benézett hozzánk. Dinikét elvette a dadától és a térdére ültette; én fölmondtam neki azokat a verseket, a miket a mademoisellelől tanultam. Sokszor magához ölelt bennünket és megcsókolt; hagyta, hogy szép fehér szakállában babráljunk; én csak simogattam, olyan jó, puha volt, mint a selyem, de Dinike belekapaszkodott és nagyon megezibálhatta, mert jól láttam, hogy apa sírt, csak nem akarta mutatni. Az a haszontalan Dini!

Aztán azt mondta apa, hogy nézzük meg a házat, mert most egészen másra csinálták, mint a minő azelőtt volt. Dinike talán nem is látta még, én sem igen emlékszem, mert nagyon kicsi lehettem. Csak tudom, hogy egyszer sok, sok szobán mentünk keresztül. Apa karjára vette Dinikét, engem kézen fogott és átvezetett egy hosszú folyosón. Ezt a folyosót ismerem. Innen vártam mindig apát, mert erről szokott jönni; de nem szerettem sokáig nézni, mert sötét volt a folyosó, meg keskeny és én nagyon féltem. De most bátor lettem, apa fogta a kezemet. Az első szobában sok könyv volt a falak körül s a közepén egy asztal, írásokkal, apa azt mondta, hogy ez az ő dolgozó szobája. Én nagyon csodálkoz-

A berlini „Stadtbahn“.

(Folytatás.)

Alig volt még időnk körülnézni a pályaudvaron s a táblák utmutatásához és körülöttünk lévő utitársaink magatartásához alkalmazkodni, a midőn már látjuk felénk robogni a vonatot, a melynek mozdonyán elől szintén egy nagy betűs tábla jelöli, hogy teljesen tisztában legyünk, melyik vonalon fog vonatunk közlekedni.

A vonat pontosan mindig ugyanazon a helyen áll meg s ha követtük az utmutatást, a melyet a feliratok közöltek velünk, előttünk vagy közvetlen mellettünk van a kocsis, a melybe szállanunk kell, de hogy minden tévedés ki legyen zárva, a kocsis oldalán az ablakok magasságában lévő táblára rajzolt II. és III. számok valósággal ránk kiáltják, hogy milyen kocsis van előttünk s a „Raucher“ „Nichtraucher“ feliratok arra is figyelmeztetnek, hogy melyik szakasz, illetőleg kocsisrész felel meg kívánalmainknak.

A vonat megáll; hirtelen feltáruznak a gyors be- és kiszállást elősegítő kifelé nyíló ajtók, melyeket mindenki maga kezel s nagyvárosias sietséggel tódulnak kifelé azok, kik utjuk végcélját elérték. Mindez nem tart $\frac{1}{2}$ percig s nem mulik el egy másik $\frac{1}{2}$ perc sem, a midőn már mindenki benn van a kocsijában s az utolsó beszálló bezárja maga után az ajtót.

tam, mert eddig azt hittem, hogy csak a szolgálók szoktak dolgozni, hát pedig a mi apánk is. Szegény, azért ilyen beteges és szomorú. Nagyon sok szobán mentünk aztán keresztül, nagyok és kicsinyek össze-vissza, mindegyiknek más neve volt. Az ebédlőben négy ablak is volt, az egyikén ki lehetett menni az erkélyre és lenézni az utcán járó emberekre. El nem gondolhattam, hogy két embernek minék ekkora szobában, ilyen nagy asztalnál ebédelni, ha én az apának meg a „szép mamá“ nak lennék, hát felnek is. A barna szobában csak szivarozni, olvasni, meg kártyázni szoktak, a piros szobában volt a zongora és volt még mindenféle színű vzoba; a milyenre a falak voltak festve, olyanok holtak a butorok és minden selyem, meg drága, vagy nem mertem megfogni semmit. A legszebb szoba a kék szoba, nem hiába a „szép mama“ szobája volt. Mintha a falak is halványkeek felyemmel lettek volna behuzva, a butorok, a süggönyök, az asztalon a könyvek, a gyertyák a kandallón és a tükör előtt minden halványkék. A falakon a selyem legyezők között, gyönyörű arczképek, majdnem mindegyik a „szép mama“ volt, szebbnél szebb ruhákban. En mindegyiket megismertem, mert néha bejött hozzánk a gyermekszobába megmutatni magát. Most azonban nem volt itthon. Apa azt mondta, hogy gyűlésen van, este valami fényes mulatság lesz a városban s a „szép mama“ is renzezi. En megkér-

A mint ez megtörténik, azon nyomban hallatszik a perronról az indító hivatalnok „Abfahren“ magyarul „indulni“ kiáltása s a mint az utolsó betű elhangzott, már meg is mozdul a vonat s halad tovább a kitűzött célja felé.

Itt felkell említenem, hogy a porosz kir. államvasutakon való egész hosszú utam alatt, a melyet igaz, hogy mindenütt gyorsvonaton tettem meg, feltűnt nekem az érkezési és indulási időknék pontos betartása.

Figyeltem az órát, másodpercznyi pontos-sággal álltunk meg az érkezéskor s midőn az indulás perczének utolsó másodperce elérkezett, a forgalmiszolgálattevő „Abfahren“ szavára s a vonatvezető sipjelzésére rögtön elhangzott a mozdony gőzfüttyje s megmozdult a vonat, soha nem volt kapkodás az utolsó pillanatban és egyszer sem jutott eszébe — a mit nálunk többször észleltem — a fütőnek, épen a vonatvezető indulási jele után, még egyszer leugrani a mozdonyról s még egy utólagos kenegetéssel késleltetni a vonat indulását.

De most térjünk vissza, illetve nézzünk körül a vonatunkban, oly hirtelen történt a beszállás, hogy még jól szemügyre sem vehettük a kocsit, vagy tizen is tódultunk be a nagy sietségben a szakaszba és ime most már csak hatan vagyunk, hová lett a többi, pedig kívülről nézve szakaszos a kocsis?

Mikor jobban körülnézünk, akkor látjuk,

deztem apától, hogy kicsodánk nekünk a „szép mama“. Apa csodálkozva nézett rám.

— Hát az anyátok; te az ő leánya vagy, a Dini pedig a fia.

— De hiszen mi az apáé vagyunk...

— Csakhogy az övéi is: mind a kettőnké egyformán.

Ezt én nem tudtam eddig, hogy is tudtam volna, senki se mondta, a „szép mama“ se mondta. Nem is igen szeretett bennünket, sohse csókolt, sohse ölelt meg sem engem, sem a Dinikét; nem is eresztett közel magához. Meg akartam tudni, hogy ha mi az övéi vagyunk, mért nem szeret bennünket úgy, mint az apa. Apa csak azt felelte: „Épen úgy szeret ő is“. És hamar a szobánkba vezetett bennünket. Azt hiszem, megint sir, pedig Dinike most nem kapaszkodott a szakállába.

II.

Dinikét már vetköztették, én képeket néztem a mademoiselle-lel. Vacsora után mindig képeket nézünk. Egyszerre csak nyílik a szobaaajtó és belép a „szép mama“. Nagyon szép volt, látzott, hogy bálba készült, halvány lila selyemruháját alig bírta maga után behuzni az ajtón, a kezén, a haján esupa ragyogás, arany és gyémánt. Nagy állótükrünkhöz sietett és végignézte magát benne minden oldalról. Így szokta mindig, ha néha bejön. Most is megkérdezte:

— Ugy-e, szép a mama?

hogyan ezek a kocsik minden tekintetben mily praktikusnak, a nagy forgalomnak a gyors ki és beszállásnak mily megfelelően vannak berendezve.

A kocsik szakaszos, de mégsem egészen az, minden szakaszban van kifelé ajtaja, azonban arra az esetre számítva, hogy a nagy sietésben többen is betórnak egy szakaszba, a hol éppen a kiszállók kinyitották az ajtót, mint a mennyi hely ott van, az ülések végén oly nagy nyílás van hagyva a szakaszokat egymástól elválasztó falon, hogy át lehet menni a másik s így tovább harmadik, negyedik szakaszba, úgy, hogy erre igen könnyen szétesz az egyik szakaszba hirtelen besereglett utasok.

A második osztály ülőhelyei csikos peluche szövettel vannak bevonva, párnáztak, a III. osztályban a miénkhez hasonló padok vannak, de sokkal tisztábbak, mint nálunk, mert a publikum is hasonlíthatatlanul tisztább a mi harmadosztályu utasaink legnagyobb részénél.

A kocsik oldalfalai, a podgyáshálók között levő hely s mennyezete tele van különböző hirdetésekkel.

Alig foglaltunk helyet, a midőn a mellettünk lévő másik vágányon elrobog az ellenkező irányból jövő vonat. Általában a vonatok legnagyobb részt a két állomás között találkoznak.

A kocsik gázvilágítással vannak ellátva.

Már hallottam egy párszor tőle, Dinikével azért hívtuk „szép mamá”-nak, mert mindig ezt kérdezte s most még se tudtam neki felelni, csak csodálkoztam. Olyan volt, mint az a királyné, a kiről a mademoiselle mesélni szokott. A dada behozta Dinikét a másik szobából, hogy az is lássa.

— Ide ne eressze . . . a ruhám . . . — kiáltott, úgy hogy Dinike is megijedt és sirni kezdett.

— Csunya gyerek! örökké visít . . . Úgy e, szép vagyonok? Alicze!

Én csak bámultam, féltem is.

— Hát nem tudsz beszélni, mi? . . . és olyan haragosan nézett rám, mintha meg akart volna ütni.

Istenem, a torkom összeszorult, szerettem volna mondani, hogy szép, nagyon szép, csak ne bántson, mert nagyon félek tőle; de nem volt hangom, a nyelvem akadozni kezdett, a szemem tele lett könnyel, odafutottam a mademoisellehez és sirnom kellett hangosan.

A mama becsapta maga után az ajtót. Nagyon haragudott.

Már régen lefektettek és még mindig sirtam. Így talált apa is. Ő minden este bejön hozzánk és megcsókol bennünket, én sokszor láttam, hogy imádkozik is értünk. Most észrevette, hogy sirtam; kérdezte, mi bajom. Valamit beszélt aztán a mademoiselle-lel francziául. Később fölém hajolt, megcsókolta és azt mondta, hogy szeretni kell a szép mamát, most pedig ne sirjak . . . Mikor elment, éreztem, hogy a homlokom és hajam vizes

Az ajtók belülről egy igen ügyes szerkezetű s negyed körben elmozdítható kallantyúkkal záratnak, illetve lesznek felnyitva s mint mindenhol, úgy itt is feliratok jeleznek mindent.

Egy kis táblácskán lévő figyelmeztetés mutatja, mily helyzetben zárja, egy másik, hogy mily helyzetben nyitja a kallantyú az ajtót s a biztonságról nagy mértékben gondoskodik a kallantyú szerkezete, mert alig kezdjük emelni a zárás irányában, már fogja az ajtót, míg az csak akkor nyílik ki, ha a kallantyút teljesen a megfelelő helyzetbe hoztuk. Minden ajtón egy külön figyelmeztető felírás is van, hogy azt csak a vonat megállása után szabad felnyitni.

Kalauzt nem látunk sehol; megnézték a jegyünket, a mikor a pályaudvarba léptünk s többé nem zaklatnak azért.

3—5 percznyi utazás s az épületek, utcák előttünk s alattunk tovasuhanó forgatagából ismét egy állomásra robogtunk be.

Ismétlődik az előbbi állomáson előfordult jelenet, sebtében való ki és beszállás, ajtók nyílása és becsukása, újabb „Abfahren” kiáltás s új arcok között utazunk tovább, bámulva Berlin nagyságát, bámulva a körülötte levő gyárak és ipartelemek sokaságát, az elővárosok tágas, szellős utcáit és palotasorait, az alattunk mindenütt nyüzsgő életet, míg végre elértünk utunk végezőjéhez s azzal a tudattal távoztunk a csinos pályá-

lett. Furesa, miért mondja, hogy ne sirjak, mikor ő is sir? . . .

III.

Apa most mindig nagyon szomorú. Én úgy félek, hogy apa megbetegszik. A haja mindig fehérebb és ritkább. Mi lesz, ha ágyba kell neki feküdni és nem jöhet többé hozzánk? Tegnap már nagyon késő volt, mikor bejött. A mademoiselle úgy ült az asztalnál, mintha olvasna, pedig aludt. Apa előbb Dinikét nezte meg, aztán az én ágyamhoz jött. Kérdezte, hogy imádkoztam e. Mondtam, hogy imádkoztam. Apáért is? Apáért is. Hát a szép mamáért? . . . Hallgatam, mert a szép mamáért sohse szoktam imádkozni, senkisé sem tanított rá . . .

— Imádkozzál a szüleidért! Apáért is, meg a „szép mamá”-ért is . . . Értetted?

— Értettem . . .

És betakart és megigazgatta a takarót, a vánkost, aztán végig simította a fejemet és megcsókolta a homlokomat . . .

IV.

Sokáig nem tudtam elaludni. Már a mademoiselle is lefeküdt. A szobában mindenféleket láttam, a kályha helyén mintha fehér lepedőben állt volna valaki, a szekrények tetején is ültek, a függönyök mögött is. Reszketni kezdtem, a lábam pedig forró volt, egyre hánykolódnom kellett. Aztán hirtelen eszembe jutott, a mit apa

udvarból, hogy röptében láttuk egy nagy nemzet hatalmas fővárosának lázasan lüktető életerejét, hogy megismertük az arányaihoz mért belforgalom lebonyolításának egy kiváló intézményét s tapasztalatokkal gazdagabban megyünk tovább.

Hogy mily nagy Berlin és annak környéke, felemlítem, hogy csak az egyik Ringen, a város egyik részét körülfutó körön utaztam, nem is egészen végig a kiindulási helyre, hanem 3 állomással előbb szállottam ki s 1 óra 20 percig tartott utazásom s fizettem érte a II. osztályban 30 Pfeninget, a mi értékünkben 36 fillért, de ezzel a jeggyel végig mehettem volna az egész körön is.

A „Stadtbahn“ Berlin belforgalmának csak egyik közlekedési eszköze, a másik hatalmas intézménye a villamos erőre berendezett s nagyobb gyorsasággal is haladó „Hoch und Untergrund Bahn“ a földfeletti és földalatti vasut, mely elnevezésének megfelelően majd emelet magasságban vastartókon a föld felett, majd a föld alá lemenve folytatja útját.

Ezenkívül a földszinten mindenféle villamos vasutak segédkeznek a személyforgalom lebonyolításában.

Mindezekről s általában a porosz vasuti viszonyokról más alkalommal fogunk olvasóinkkal ismertetéseket közölni.

B. L.

(Vége.)

Budapesti levél.

Visszaemlékezés.

Budapest, 1903. október 28.

Azt mondják, hogy nincsen előérzet. Meg azt mondják, hogy aki mégis hisz benne, hát az bolond ember. Ezt persze az okosak mondják.

Nohát én ilyen bolond ember vagyok. Már előbb is az voltam, de egy különösen borzalmas esemény óta még inkább az vagyok. Bolond ember, aki hisz a léleknek megfoghatatlan érzületeiben.

1898. telén történt. Miskolczon laktam akkor, a Régiposta utczában, mint aféle magános, butorozott szobaur. Igen csendes tájékon, még csendesebb házban, a hol kutyaugatást sem hallott az ember. Egészséges, jó álmu ember is voltam, akit nem egy hamar riasztott fel éjjel holmi láрма, zajongás. Egy csendes éjszakán azután furesa, szokatlan dolog történt velem. A legjobb álmomból, éj közepén, hirtelen felébredtem. Nem olyan mámoros felébredés volt az, a melyik után nyomban a másik oldalára fordul az ember és tovább alszik. Hanem rögtön és teljesen észhez kaptam, ugyannyira, hogy legelsőbbet is azon kezdtem gondolkozni, hogy nini: minek, vagy miért is ébredtem én most fel? Mikor a

mondott, hogy imádkozzam. Feltérdepeltem hát az ágyban, összetettem a két kezemet és hangosan elmondtam egy miatyánkot az apáért, aztán — még egyet a „szép mamaért“. Álmomban sokat sirtam. Azt álmodtam, hogy a „szép mama“ megint bejött hozzánk, nagyon haragos volt, el akart vinni engemet magával. Én nem akartam, sirtam, a Dinike is sirt, mind a ketten sirtunk, ő meg akart verni, én elfutottam előle: az apához akartam futni, de az apát nem találtam sehol, a sok szobában eltévedtem, már nem tudtam szaladni, minduntalan megbotlottam, a „szép mama“ mindig utánam, egyszer csak utólért, én sikoltani akartam, de nem volt hangom, összeestem és fölébredtem.

Már késő reggel volt, a szobában nem találtam senkit, a másik szobában se, a harmadikban Dini feküdt az ágyban, még aludt, de a dada nem volt mellette. Ha fölébredék, máskor a dada megmosdat, felhuzza a cipőimet, a mademoiselle megfésül és reggelizni kezdünk. Most hiába kiabáltam a dadát, nem jött. Fölmásztam a mademoiselle, senki sem felelt. Fölmásztam a mademoiselle nagy kofferjére, mely ott állt az ablak előtt és kínéztem az udvarra. Az udvaron sokan jártak, a házmesterek ide-oda futkostak. Fekete ruhás emberek jöttek-mentek, nagy gyertyatartókat, nehéz létrákat cipeltek. A kapu alól kalapácsolás hallatszott, arra néztem, láttam, hogy fekete posztót szögeznek a fálakra... Is-

tenem! mi történt itt, fölkeltettem Dinikét és ketten kiabáltunk:

— Mademoiselle! Mademoiselle!...

V.

Délután bejött a „szép mama“. Fekete ruha volt rajta és igen halovány volt. Belenézett a tükörbe, megigazitotta a haját, de most nem kérdezte meg, hogy „szép-e a mama?“, pedig most nagyon szép volt. Hívott, hogy jöjjünk vele s meg akarta fogni a kezünket. A Dinike elszaladt a harmadik szobába, a kályha mögé, én reszketni kezdtem, mikor hozzám nyult.

Láttam a szemérlől, hogy megharagudott. A mademoiselle-t hívta oda s megparancsolta neki, hogy vezessen bennünket. Mademoiselle azt mondta, hogy az apához megyünk, erre Dinike is eljött. A „szép mama“ előre ment, én és Dinike a mademoisellel utána. Végig mentünk az apa dolgozószobáján, aztán a nagy ebédlőbe léptünk. A piros szoba felől gyertyavilágot láttunk, pedig még nappal lehetett. Mikor odaértünk, láttuk, hogy az ablakok el vannak sötétítve, a szoba egészen fekete, a közepén hosszú, fekete gyertyatartók között valaki fekszik. A mademoiselle előbb fölemelte a Dinikét, Dini megijedt és nyafogni kezdett, azután engem, én megismertem apát. Ott feküdt, a kezeit összekulesolta a mellén, az arca egészen olyan volt, mint azelőtt, csak sápadt s a halántékán egy kicsi kekes folt...

vak éjszakában olyan nagy volt a csendesség körülöttem, hogy a fülem szinte kapkodott valami hang után. Éreztem, hogy ezt a felébredést nem egyhamar fogja követni újabb álom. Rezignáltan gyertyát gyújtottam tehát és folytattam az olvasmányomat ott, ahol este elhagytam volt. Ám hiába. Az olvasás nem ment. Gondolataim újból és újból visszatértek oda, hogy mire való volt ez az ébredés, miért történt? Ugyannyira, hogy ez az önkéntelen, makaes töprengés már bosszantani kezdett. De sőt, szokatlan nyugtalansággá fokozódott. Vagy egy óra hosszat tartott így ez az állapot, a mikor nehéz léptek zaja hallatszott be az utcza felől. Ablakom alatt ment el valaki. Én pedig éreztem, hogy ez a valaki hozzám jön, engem keres. Meg sem lepett tehát, mikor a következő pillanatban megszólalt a csengő. Kinyitottam az ablakot. Az ember odalépett s a kiszűrődő halvány fényénél az üzletvezető ur szolgáját ismertem meg.

— Mi az? Mi baj?

— Jaj csak hogy megtaláltam az ellenőr urat! A nagyságos üzletvezető ur parancsából jövök. Hogy tessék sürgősen kimenni a gömöri pályaudvarra, a nagyságos ur már kiment oda.

Még halottam, hogy a szolga Feledről, karambolról, hét halotról beszél valamit. De gondo-

lataim már másfelé jártak. Hiszen régi balesetvizsgáló voltam. Már nekem ahhoz nem kellett bővebb magyarázat, ha főnököm az éjszaka közepén küld értem. A „miért“ tisztán állott előttem, csupán a „hol és hogyan“-ról lehetett még szó.

— Menjen és jelentse az üzletvezető urnak, hogy rögtön kint vagyok!

. . . Amig azután a különvonat szédítő sebességgel rohant velünk a katasztrófa színhelye felé, ráértem gondolkozni azon, hogy miért ébredtem én fel jó meleg ágyamban minden ok nélkül, merőben szokatlan időben? És miért töprengtem, miért nyugtalankodtam, mint a kinek elfogyott a vágott dohányja? Meg mily lélektani összefüggés lehetett az én nyugtalanságom s a katasztrófa között?

A késői téli reggelnek szürke, piszkos és ködös homálya ülte meg a Balog-patak völgyét. Még nem tudta az ember, hogy hóvilág-e az, ami ugy fehérlik, vagy már a nappalnak a kezdete. A völgy alján, a sínekkel vasalt országuton két modern leviáthán hever. A sínek fölött elhuzódó hosszú, kígyószerű fekete testük itt is, ott is erősen megtépve, összetörve, rongyokban hever szerte. Egyik része a rongyoknak egészen kint, a mezőségekben hevert. A leviáthánok vas-

HETI KRÓNIKA.

Gyász szakadt a héten a művész-világra.
Kialudt nagy Fadrusz éltének világa.
Mehalt a nagy szobrász s teremtő lánglelke
Mindnyájunk gyászára visszazállt a mennybe.
Nagyságát hirdeti sok nagy alkotása:
Szobrászaink között alig akadt mása.

Rossz hírek keringnek, mindenütt csak baj van;
Pusztít a betegség kunyhóban, kastélyban.
Stefánia asszony, Lónyay gróf neje
Nagy betegen fekszik a messze Luzernbe'.
Zágrábban a horvát bán sinylődik nagyon, —
Mit ér most szegénynek a hatalom s vagyon?

Kettős gyilkosságért állott törvény előtt
— Megborzad az ember ily romlottság fölött! —
Andó Juliánna, a női fenevad,
A kihez hasonló nem egyhamar akad.
Tekintetbe véve még fiatal korát,
Csak tizenöt évi feyházzal sujtották.

Van már kormányelnök! Erős kezű férfi:
Programot is hozott, az a kár, hogy — bécsi.
A mit a kilenczes bizottság kigondolt,
Abból Tisza István még sokat lerombolt.
Nincs magyar vezényszó, nem is lesz tán soha,
Nincs ahhoz — úgy mondják — a magyarnak joga!

Ám a katonákra mégis öröm derült,
Egy kinzó-szerszámuk a lomtárba került.
A legfelsőbb hadúr kiadta parancsát:
Kurtavasra verni nem szabad katonát.
Hogyha engedetlen, pontatlan vagy nyakas,
Az „ájnczel“-ba vele, de nincs több kurtavas.

Katonáék után ugyan vajjon mikor
Fog kerülni egyszer már mi reánk a sor?
Mi reánk, kik mindég türelemmel vártunk?
Türelmes várásban meggörbed a hátunk
S még sem jó érette a várt elismerés:
Csalóka, szép álmunk — **fizetésrendezés.**

fejei szorosan egymáshoz lapulva, aczellogaikkal halálosan martak belé egymásba. Szívverésük megszűnt; a czafatokká zuzott testek a halál merevségével várták a szomorú hajnal hasadását. Pusztulás, borzalom mindenfelé. A poklok fenekén, a rombolás bösz Istenének műhelyében képzelhetők el ilyen képek.

Egyszerre egy olasz lép elé. Szinte megdöbbentő jelenség, bár természetszerűleg illeszkedik belé a pusztulásnak ebbe a sivár képébe.

Hosszu köntöse egy rongy. Azt nem tudni, a kiszakgatott bunda-bélés, vagy a lyuk több e rajta. Az ember arca, kezei csupa merő vér. Az a feje köré kanyarított véres rongy oly kínosan virit belé a hajnali szürkületbe! Valamit szorongat szegény ember a kezei között, amit a következő pillanatban élénk gesztussal nyújt felém.

— Tessék kérem. Itt a menetlevelünk. Mi nem vagyunk hibásak! Nem, mi nem vagyunk hibásak! Itt a bizonyág! Senkinek a világon másnak nem adom a kezébe, mert ez a bizonyág!

Szavait úgy lökdöste felém, mint akit erős láz gyötör. Volt oka reá, hogy lázas legyen. Kilencz kocsinak szilánkokká töredezett roncsai tornyosultak föléje az összeütközés pillanatában. A romhalmazban később valóságos

kutat kellett ásnia, hogy emberei hozzáférhesse-nek az annak alján félig már meghalt vonatvezetőjük testéhez . . . Ez pedig, szegény, mikor a halál száz gyilkot irányított testének, mikor egy egész hekatombát zuditott arra a törekeny testre — a menetlevél foszlányait kaparta ki az iszonyatos törmelék közül! Amik az ő igazát, az ő ártatlanságát fogják bizonyítani.

De jöttek még szörnyűbb jelenetek is. Ime, mindjárt az egyik kép.

Miként Krisztus a Golgothán, úgy függött ott a magasban az egyik ártatlan áldozat. A bösz szörnyeteg vasfogai közepén kapták el a szerencsétlen testet s egy roppantással ölték ki belőle a lelket. Napok munkája kellett hozzá, hogy ezeket a fogakat széttördeljük s a testet kiszabadítsuk . . .

Azután az a másik kettő. Akik a szörnyetegek torkában leltek iszonyatos halált . . . Soha, amíg élek, nem fogom elfeledni azt az érzést, midőn a mozdonykohókon mélyen benyultam az odazudult széntömög porába. S az ujjaim egyszerre haját, emberfejet markoltak . . .

Elég, elég belőletek, sötét jelenetek, véres képek! A kiengesztelődésnek szelid angyala le-törülte rólatok a rideg valóság fájdalmas barázdáit. Sima márványba arany betűkkel véste

Innen-onnan.

Kétértelmű.

Háziasszony: Hallja Mari, a maga viselkedésével nem vagyok megelégedve. Mikor idejött egészen tisztességes leány volt, de mostanában úgy beszél velem, mintha velem egyformának tartaná magát.

Mari: Oh dehogy, naicsága kérem, olyan számár csak nem vagyok!

Tévedés.

Szakácsné (a szeretőjéhez): Te Pista, tegnap az úr a sötétben összetévesztett a feleségével.

Pista: Tán megcsókolt?

Szakácsné: Ellenkezőleg; összeszidott!

Gyermekszobából.

Erzsike: Én már sokat tudok. Azt is tudom, hogy a karácsonyfát nem a Jézuska hozza!

Ferike: Én meg azt is tudom, hogy a piros tojást husvétkor nem a nyuszika adja!

Erzsike: Meglásd Feri, még az is kiszül, hogy a gyerekeket se a golya hozza!

Katona iskolából.

Hadnagy: Kovács gyalogos, mi *czélből* van a rúgó a bajonet végén?

Kovács gyalogos: Aczélből!

Zongoraórán.

— No mit tart a lányom játékaról?

— Gyönyörűen játszik, betartja a biblia parancsait.

— Hogy-hogy?

— Ugy, hogy a balkéz sohase tudja, mit csinál a jobb.

Az iskolából.

Tanító: Ki teremtett téged kis fiam?

Pista: A jó Istenke, de csak egész piczikére, a többi magam nőttem hozzá!

Nagy család.

— Olyan nagy a családod? Hány gyermeked van?

— Nyolczvankilencz volt

— Ugyan?, az lehetetlen!

— Dehogy lehetetlen. Nyolcz van, kilencz volt!

Csudálja.

Orvos: Még nem látom egész biztosan, de azt hiszem, önnek számár hurutja van!

A beteg: Nem, azt bizonyosan tudom, hogy nem!

Orvos: Nagyon *csudálom*.

Korcsmában.

— Persze, Iszáký a legjobb vendége?

— Meghiszem azt! Ez itta össze a *második lányom hozományát!*

emléketekből azt, ami egyedüli örökségként lebegjen mindig előttünk: három derék vasutasnak hősi halálát.

Temesváry Alajos.

Árviz-károsultak.

Országszerte ismeretes az a nagy árvíz-veszedelem, amely f. évi július hó 10-én éjjel jött, megakasztva a forgalmat a kassai-oderbergi vasut vonalán, hidakat hordva el és elsodorta a vasuti töltés egy részét. Az árvízben alkalmazottaink közül leginkább a ruttkai kartársak és a ruttkai-stubnyai vonalrészben lakó pályaoörök szenvedtek kisebb-nagyobb károkat, eltekintve a nagy veszedelemtől, amelyben életük és hozzátartozóik élete forgott.

A miskolci üzletvezetőség felterjesztésére igazgatóságunk az árvíz-károsultaknak és pedig nemcsak a vasuti lakóknak, hanem azoknak is, a kik a vasuton kívül egyes helységekben laktak, a legméltányosabban megszabott rendkívüli segélyeket utalványozta.

A segélypénzek kiosztása f. hó 27-én volt, Vidats János osztályfőnök Zsivkovics Antal ellenőr, lapunk egyik szerkesztőjének kíséretében reggel 5 órakor indult hajtányon Ruttkai felé, Stubnya állomásról. Minden egyes károsultnak kezébe adta az őt illető segélyt és a meghatottságtól remegő han-

gon mondott köszönetekre meleg szavakkal buzdította szorgalomra és a becsületes munkára a segélyezetteket. Órházról-órházra menve, Ruttkán már az előre kiértékelte segélyben részesülők tömege várta a köztisztületben álló osztályfőnököt, a ki a jótékonyság terén széles vidéken ismert egyén. Leírhatatlanul szép jelenet volt, midőn a ruttkaiak küldöttsége Bundor István kalauz, Rieszmann György v. málházó, Gonda János áll. málházó, Czabán András v. málházó Vidats János osztályfőnök előtt megjelent, hálás köszönetet fejezve ki az igazgatóság jósága, különösen pedig Görgey László üzletvezető atyai gondoskodásáért, a kinek kezdeményezésére és meleg pártfogása folytán jutottak a károsultak a rendkívüli segélyhez. Vidats János osztályfőnök lekötelező szívéllyességgel fogadta a küldöttséget, megígérte, hogy köszönetüket az üzletvezető ur előtt tolmácsolni fogja és kérte őket, hogy úgy ők, mint küldöik, csak úgy róhatják le hálájukat, ha az intézet érdekeit védve, hiven, becsületesen fognak szolgálni tovább is. Majd Olsavszky Gyula ellenőr, állomásfőnökhöz fordulva, megköszönte azt a rendkívüli fáradságot és utánjárást, a melylyel a károsultak listáját összeállította és a károkat a személyzet teljes megelégedésére becsülte és állapította meg.

A segélyezettek névsora a következő:

Márer Mór vizsgáló-lakatos, Mittellmann

CSARNOK.

Káprázatok.

Spanyolból.

Irta: Eugenio Sellés.

(Folytatás.)

Minő kétségbeesés volna ő rá nézve, ha a hálósoba mélyén egy paraszt köpenyegbe burkolt alakot pillantana meg! És Juan izgatottan nézett oda és izgatottan mozgott a keresett alak, mintha ahelyett, hogy elrejtőzne, provokálni akarná őt. Juan egy lépéssel a hálósoba felé közeledett és a sötét alak szinte egy lépéssel közeledett feléje, mintha a helyett, hogy megijedne, gúnyt akarna vele üzni.

Santiago, a ki jóval jobbra állt tőle s a fénysávon kívül, a melyben századosa mozgott, így szól ehhez:

— Ez az, ez az a bizonyos köpenyegbe burkolt egyén, a kit ama bizonyos éjjel láttam az utcán!

Juan, kezében revelverrel, éppen neki akart rohanni annak az embernek, midőn két fegyverdurrantást hallott a faluból.

Ezt meghallani, távozni az erkélyről, a hol épp akkor állott, keresztül futni a sza-

lonon és a folyosón, lerohanva a lépcsőkön és a kapu előtt teremni, mindezt Márta oly rövid idő alatt tette, hogy annyi ideje sem maradt Juannak, miképpen hirtelen utját állja. De mindazáltal utána futott s megragadta, abban a pillanatban, midőn félre akarta tolni az utczára nyíló ajtó retesztét.

— Észrevetél és szökni akarsz, nyomorult! — kiáltotta magánkívül Juan, nevének hajtát megragadva, a ki a rézülettlől szinte megdermedve, nem birt szóhoz jutni.

Véletlenül megismerte hangját; azonban a meglepetés, a hely, az alkalom, az idő, a sötétség, az üvöltő hang, a mit hallott, a durva bánásmód és ebből kifolyólag a testi fájdalom, megsibbasztotta lelkét és érzékeit annyira, hogy a torok és nyelv megtagadta szolgálatát a szabad akaratnak.

— Elvesztél és engem is tönkretettél! — folytatta Juan.

— Mit mivelsz Juan, édes szerelmem? — kiáltotta végre Márta, oly hangon, mely inkább az igazságtalanság miatt érzett fájdalmat és nem a haláltól való rettegést fejezte ki.

— Megöllek nyomorult!

— Juan az Istenért! A gyermekedért, kit a szívem alatt hordok.

(Folyt. köv.)

Árpád vonatkísérő-lakatos, Rizmann György vonatmálházó és Tokay Dezső díjnok 200—200 kor., Cziki Adolf rakfelvigyázó 160 kor., Humenay Ferenc vonatmálházó 85 kor., Schiller Ignác vonatmálházó és Bunder István kalauz 80—80 kor., Schnirer Emil pályaoőr és Gonda János állomási málházó 70—70 kor., Mittelmann Miksa vonatmálházó és Edelstein Ignác vizsgálólakatos 60—60 kor., Czabán András értesítő és Hegedüs Lajos vizsgálólakatos 50—50 kor., Lestyánszky József állomási málházó, Szlovik István díjnok, Wärner Fülöp vonatmálházó és Komka Rezső vizsgálólakatos 40-40 kor., Skarba Károly pályaoőr 35 kor., Guttmann Lipót váltóőr és Baráz József pályaoőr 30--30 kor., Bornemiszsza János pályaoőr és Városi Antal pályaoőr 25—25 kor., Trnovszky János pályaoőr és Ország György pályaoőr 10—10 kor., Tyeren József, Vykiszali Alajos, Csuz Antal és Szobonya Sándor pályaoőrök 15—15 kor., Pács János, Kollár György és Körnöczy János 10—10 kor.

A „Haladás“ IV-ik pályázata.

Szerkesztőségünk ismét pályázatot hirdet lapunk olvasó közönsége körében, úgy vasuti szakcikkekre, mint szépirodalmi közleményekre.

IV-ik pályázatunk feltételei a következők:

I. Egy a hazai vasuti szolgálat köréből vett eredeti szakközlemény, mely népszerű előadásban, egy lehetőleg általánosan érdeklő tárgyat dolgoz fel.

Az első pályadíj egy 20 koronás arany.

A második egy 10 koronás arany.

II. Kívántatik két szépirodalmi közlemény. Az egyik vers, a másik próza. *Mindegyiknek díja 10—10 korona aranyban.*

Az I. sz. pályázat bírálóiul ismét sikerült megnyernünk *Görgey László üzletvezető urat, Tarczay Ferencz felügyelő urat*, a miskolci üzletvezetőség forgalmi és kereskedelmi osztályának vezetőjét és *Fűrész Sándor főmérnök urat*, a miskolci üv. vonatási osztályának vezetőjét, a kik ezuttal is készségesen vállalkoztak a bírói tisztre.

A II. sz. pályázat bíráló bizottsága szerkesztőségünk tagjaiból áll.

Pályázati feltételek:

1. A pályázatban olvasóközönségünk minden tagja, valamint minden munkatársunk részt vehet s abból csupán csak a szerkesztőség van kizárva.

2. A pályamunkák névtelenül, jelígyés levél kíséretében küldendők be. A jelígyés levélben a szerző neve és lakhelye foglaltatik.

3. A pályamunkák terjedelme a lapunkban közölni szokott cikkek terjedelmével legyen egyező, kéziratban körülbelül 8—10 kutyanyelvre terjedjen.

4. A beküldött pályamunkák a „Haladás“ tulajdonát képezik, s azok közlésének joga, ha pályadíjat nem nyertek is, lapunk szerkesztőségét illeti.

5. A pályadíjak a bíráló bizottság által legjobbnak talált abszolút értékű munkának fognak kiadatni.

6. Azon pályamunkák, melyek a pályadíjat nem nyerték meg s lapunkban nem közölhetők, felbontatlan jelígyés levelükkel együtt megsemmisíttetnek.

7. A pályamunkák f. évi december hó 1-ig küldendők be a „Haladás“ szerkesztőségének címére.

8. A pályázat eredményét karácsonyi számunkban tesszük közzé.

Kelt Miskolcson, 1903. október hó 17-én.

A „Haladás“ szerkesztősége.

A miskolci MÁV. altszti. kör.

A máv. miskolci altszti-kör által a Balogfalván elszerencsétlenül fűtők felállított sirkőveinek 1903. november hó 1-én a helybeli Mindszenti róm. kath. sirkertben való ünnepélyes beszentelésnek

programja:

1. Résztvevők gyülekezése a körhelyiségben (Arany János-u. 25.) d. u. 2 órakor.
2. Kivonulás a Mindszenti róm. kath. sirkertbe fél 3 órakor.
3. A máv. műhelyi dal- és önképzőkör dal-egylete alkalmi gyászdala.
4. Ünnepélyes egyházi beszentelés.
5. Temesváry Alajos igazgatósági főellenőr ur emlékbeszéde.
6. Máv. fűtőház által a sirok megkoszorúzása.
7. A sirok átadása.
8. Dalárda alkalmi dala.

Az elnökség.

HIREK.

* **Eljegyzés.** Zitter Jenő, a déli vasut igazgatósági hivatalnoka, eljegyezte Böleskey Margitot, Böleskey Ivánnak, Budapest déli vasut állomás alfőnökének kedves leányát.

* **Érdekes pör.** Egy öt év óta huzódó vas utas pör felett döntött a napokban a székes-fehérvári kir. törvényszék. Ugyanis 1898. évi október havában rovincsolta Király Kálmán ellenőr pénztárvizsgáló Janszky Jenő Lajos dunaadonyi állomásfőnököt, ki az összes pénztárakat kezelte. A rovincsolás alkalmával Király megállapította, hogy egy circa 1000 koronával terhelt fuvarlevélhez az áru jelentékeny része kiadatott, így azt el nem ismerve, hiányt állapított meg. A fegyelmi eljárás megindítottán, Janszky a máv. kötelékéből elbocsájtatott. Ezután Janszky feljelentette Királyt a raktárvancsolási lelet meghamisításáért, Király viszont rágalmozásért Janszkyt. A törvényszék Janszkyt dr. Zboray Miklós orsz. képviselő védelme után felmentette. A királyi ügyész felebbezett.

* **Szerencsétlenség.** Kondrács János vasuti munkás e napokban Emőd állomáson néhány társával azzal volt elfoglalva, hogy egy réppával terhelt kocsit a rakodóhoz toljanak. A hátul levő munkások azonban a kocsit nem birták a kellő időben megállítani, úgy, hogy Kondrács a rakodó fala és a kocsit ütközője közé került s a falhoz szorult. Válságos helyzetéből szabadulni akarván, a kocsit ütközője mellé ütötte s a hatvanéves vasuti munkás mellén és karján súlyos zúzódásokat szenvedett.

* **Meglopott vasutas.** Méreczkey Andrásné miskolci vasuti-telepi lakosnő tegnap panaszt emelt a rendőrségnél, hogy a mint a Buzatéren néhány bevásárlást eszközölt, egy fiatal subancz, aki azonban elmenekült, hat koronával terhelt pénztárcáját ellopta. A rendőrség azonnal megindította a nyomozást, melynek során sikerült a zsebtolvajt Mészáros István 15 éves esavargó személyében éppen akkor elfogni, mikor a fia a Régi-posta utczán egy ott álló kocsiról krumplit akart lopni. A nagyreményű esetét a rendőrség vette pártfogás alá.

* **Az olasz király vonatának kalandja.** Az olasz királyi párt, mint a párisi „Gil Blas” írja, hazautaztában egy kis vasuti baleset érte. Melun állomás közelében, egy alagút előtt, nyílt pályán hirtelen megállott az udvari vonat. Viktor Emmánuel király rögtön érdeklődött, mi okból állott meg a vonat és megtudta, hogy egy vasuti munkás ráakadt egy kiszedett sindarabra. Félórahosszat vesztetelt az udvari vonat és csak miután helyreállították a sinpárt, folytathatta útját. Az olasz király följegyezte az illető vasuti munkás nevét. Real a neve a szerencseszemű munkásnak, aki valóban „királyi” jutalomra tarthat számot, ha csak a vizsgálat meg nem állapítja, hogy a ravasz francia a sineket

kiszedve, fizetését akarta rendezni, amely minden valószínűség szerint a francia vasutasokra is ráfér.

* **Szerencsétlenül járt ellenőr.** Abarbanell államvasuti ellenőr Budapestről vasárnap éjjel után a szegedi vonattal Temesvárra akart utazni. Tévedésből más irányba haladó vonatra ült. Mikor a vonat néhány kilométerre volt, észrevette tévedését és az őrháznál kiugrott, mialatt a kerék kezét és lábát lemeteszette. A szerencsétlenül járt vasuti ellenőrt azonnal a kórházba szállították. Életbenmaradásához van remény.

* **„Dolgozik” a viczinális.** A Budapest--Szent-Lőrinczi Helyérdekű Vasut vonalán e hó 26-án két elgázolás is történt, mind a kettő a Külső Soroksár-uton. Az egyik áldozat Belif János szekerészkatona, akít este 6 órakor ütött el a mozdony. A mentők kivunultak a helyszínére, de nem vitték el, mert ugyanekkor odaérkeztek a XVII. számú helyőrségi kórházból is, a melynek emberei a katonai kórházba szállították. A katona sérülései életveszedelmesek. — A másik még súlyosabb kimenetelű elgázolás éjjel féltizenkét óra tájban történt. Egy huszonöt—harmincez éves munkást gázolt el a viczinális, amikor Erzsébetfalváról Budapestre jövet, a honvédmenedékházi megállóhely közelébe érkezett. A munkásnak koponyája nyomban ketté repedt s meghalt, személyazonosságát eddig nem lehetett megállapítani, mert semmiféle irást nem találtak nála s a környéken senki sem ismerte. Tárcajában 2 korona 81 fillér volt. A rendőrség megindította a vizsgálatot.

Szerencsétlenség egy alagutban. Angliában a manchester—leedsi vonalon e hó 27-én éjjel nagy szerencsétlenség történt, amelynek több emberélet is áldozata lett. Leeds felől egy gyorsvonat jött, a mely egy hosszabb alagút előtt egy lokomotívot pillantott meg, de már nem volt ideje fékezésre s így neki ment a lokomotívnak, amely darabokra zúzódott. A gyorsvonat folytatta útját s berobogott az alagutba, de ott kikiklott és a kocsik egy része a szomszéd sinpárra került. *Ebben a pillanatban berobogott az ellenkező irányból jövő gyorsvonat. Az összeütközés borzasztó volt. Több kocsit összetört s maga alá temette az utasokat. A halottak számát még nem tudják.*

* **Utazás a föld körül — két koronáért.** Verne Gyula híres alakjának Fogg Phileas angol gentlemannak tudvalevőleg nemesak nagy fáradságába, hanem igen tetemes összegű pénzébe is került földközi utazása. Ma már egy kevés szerencsével két koronáért tehetné meg az utat az érdemes angol, sőt akár melyik honfitársunk is annak a valóságos amerikai ötletnek segítségével, melyet az Idegenforgalmi és Utazási vállalat valósított meg. Ez intézet ugyanis „utazási sorsjáték” rendezésére nyert engedélyt, amelynek fő-

nyereménye a földközi utazás. E mellett számos egyéb értékes nyereményei is vannak. Hosszabb, teljes ellátással kapcsolatos külföldi utazások, előkelő fürdőkön való nyaralás teljes költségei és hasonlók. Egy-egy sorsjegy ára 2 korona és minden jelentékenyebb dohánytözsében kapható. A legdicséretesebb az Idegenforgalmi Vállalat abbéli intézkedése, hogy a külföldi nyerőknek Magyarországra irányuló utjegyeket szolgáltat ki.

Szerencsétlenség egy iparvasuton. Végzetes szerencsétlenség történt e hó 25-én a királdi köszémbányában. Kriston János bótai lakos a köszémbányatelepen közlekedő ipavasut vágányai között foglalatoskodván, két ütköző közé került, a melyek a szó szoros értelmében agyonvették a szerencsétlen embert. A bányatelep hullakamrájába szállították, a honnan nagy részvét között el is temették.

* **Tolvaj vasuti kalauzok.** Virballen és Pétervár között közlekedő személyvonat ellen legutóbb jelentett támadásról a lapok jelentései szerint kiderült, hogy azt a podgyász-kocsi két kalauza koholta. Hír szerint mind a két kalauzt letartóztatták, mert azzal gyanúsítják őket, hogy a podgyász-kocsiban lévő tízennyegyzéves pénztárt ellopták.

* **Szerencsétlenség Oroszországban.** Rostov közelében egy tehervonat összeütközött egy katonai vonattal, amelyen száznyolcvan tartalékos volt. Két ember életét veszítette és négy megsebesült. A hibás közegeket nyomban felakasztották.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Betűrejtvény.

Tűz   Zsir
Liszt

Ezen rejtvény megfejtését f. é. november hó 15-én megjelenő 46-ik számunkban hozzuk.

A megfejtés határideje november 12.

A megfejtők között egy jutalomkönyvet sorsolunk ki.

A f. é. 42-ik számban közölt rejtvény megfejtése:

Nagy Szében.

A kitűzött jutalmat a megfejtők közül Nagy Béláné nyerte meg, kinek ezimére Szűcs Jenő „Szív történetek” ezimű művét postára tettük.

Felelős szerkesztő: Zsivkovics Antal.

Magy. kir. államvasutak.
28830/903. sz.

Pályázati hirdetés.

A magy. kir. államvasutak miskolci üzletvezetősége nyilvános ajánlati tárgyalást hirdet a S-Esegi község határában levő Sajó hídnak három évi időtartamra terjedő vámbérletére.

A kötetendő szerződés tervezete megtekinthető Miskolcon a magy. kir. államvasutak üzletvezetősége pályafenntartási és építési osztályában: Szemere-utca 29 sz. I. emelet, a hivatalos órák alatt.

A két tanu előttemzése mellett aláírt ajánlatokat legkésőbb 1903. év november hó 15-én, déli 12 óráig kell benyújtani alulírott üzletvezetőség I. általános osztályánál.

Az ajánlatok egy korona bélyeggel ellátva lepecsételt borítékban következő felirattal nyújtandók be:

„Ajánlat a sajó-ecsegi Sajó-híd vámbérletére”.

Az ajánlat benyújtását megelőző napon, vagyis 1903. év november hó 14-én déli 12 óráig 500 korona, azaz ötszáz korona bántópenz teendő le a magy. kir. államvasutak miskolci üzletvezetősége gyűjtőpénztáránál akár készpénzben, akár állami letételekre alkalmas értékpapírokkal.

A bántópenzre vonatkozó letétjegy az ajánlatához nem esatolandó. Az értékpapírok legutóbbi jegyzet árfolyam szerint számíthatnak, de névértéken felül számításba nem vétetnek. Csak idejekorán beérkezett írásbeli ajánlatok szolgálhatnak a tárgyalás alapjául. Posta útján beküldött ajánlatok és bántópenzek térti vevénynyel adandók fel.

A magy. kir. államvasutak miskolci üzletvezetősége fentartja magának azon jogot, hogy az ajánlatot tevők közül tekintet nélkül az ajánlott összegre, tetszés szerint választhasson, új pályázatot hirdethessen, vagy a bérlet tárgyát képező üzletet saját kezelésébe vehesse.

Az ajánlattevők ajánlataikkal a miskolci üzletvezetőség elhatározásáig maradnak kötelezettségben és annak velük történt közlése előtt ajánlataikkal vissza nem léphetnek, minthogy ellenkező esetben bántópenzüket elvesztik.

Miskolcz, 1903. október hó 25.

Az üzletvezetőség.

(Utányomás nem díjazatik.)

Férfi ezugos cipő 2 frt 50		Női fűzős 2 frt 80 Gombos 3 frt
Feltűnést kelt		
a		
Turul		
czipők		
Férfi fűzős cipő 3 frt		Női fűzős box bőrből 3 frt 75
megépítő olcsósága!		
Magyar munka!		
„TURUL” czipőgyár rt. főrak- tára		
MISKOLCZ. Széchenyi- ut za 39. Seper-szálló.		
Gyermek cipők 1 frittól		Női ezugos cipő 2 frt 25

Jó anyag! Tartósság!

Kisebb rendeléseknél pénz előre be-
kúldéssel jutányosabban jön.

RÁCZ JENŐ Gyógyszerésznél

MISKOLCZON,

„AZ ARANY SZARVASHOZ” ezimzett gyógyszer-tárában

Csak azon készítményeim valódiak, melyek védjeggyemmel vannak ellátva.

kaphatók 15 év óta közkeveltségnek örvendő alatt elősorolt saját készítményei:

- Iris virágarczenőcs.** Számos hölgy általa jó hatását — szep-
puhaságot ad, teljesen ártalmatlan szer, az arczot a redőkötől késő korig
megóvjá, egy téglj 1 kor. Hozzá Iris balszam szappan, 1 db. ára 70 fill.
Hozzá Venus arczpor, fehér, rozsá és krém színűben, 1 kis doboz
90 fill., nagy 1 kor. 60 fill.
- Pyrethro Salicyl szájessentia** néhány cseppel egyszeri száj-
öblögető vízbe, kellemes szájját
kolosónó, a fogak romlását gátolja és a fogínyt erősíti, — 1 kis
üveg 70 fill. — 1 nagy üveg ára 1 korona 20 fill.
Hozzá (Pyrethro) nővény fogpor, mely a fogakat desztillálja és fehérre
takarítja. — Oly esetekben, hol ezen szájszerrel nem használtak
[és fogtájás van, ajánlatk a kitűnő jó hatású (Pyrethro) svelezi fű
csepp. 1 üveg ára 50 fill.
- Forgalomban van és közmegegyezéssel használják a**
Lábizzadás ellen Salicyl Dermassant port. 1 doboz ára 1 korona.
Szőrvesztőnek Depilatoriumot. 1 üveg 1 korona.
Rüh (Crühátka ellen) Naphtol kenőcs. 1 kis téglj 1 korona, —
nagy 3 korona.
Köszvény ellen I—II. számú Tengeri köszvény olaj. 1 üveg ára 1 K.
Egy az elősorolt, mint egyéb készítményeimhez utasítás mellékelve van; kívánatra részletes árjegyzék utasításokkal megküldetik
Csak azon készítmények valódiak, melyek fenti védjeggyel vannak ellátva. A drága külföldi hasonszereket, úgy mennyi-
ségeleg, mint minőségileg és olcsóságunkkal föltilmúlják; úgy, hogy általában legjobban alkalmazhatók.
- Főraktár: Budapesten TÖRÖK JÓZSEF** gyógyszer-tára, Király-utca 12. szám.

Rendelési cím: **Rácz Jenő** gyógyszerész Miskolczon.

Utánzásoktól tesszenek óvakodni.

Nyomatott Szelenyi és Társa könyvnyomdájában Miskolczon.